

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 24 stycznia 2023 r.****w sprawie E-5/22****Christian Maitz przeciwko Liechtensteinische Alters- und Hinterlassenenversicherung,
Liechtensteinische Invalidenversicherung oraz Liechtensteinische Familienausgleichskasse**

Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Pobyt w państwie trzecim – Osoba prowadząca działalność na własny rachunek – Stosowanie prawa EOG – Zalecenie Komisji Administracyjnej – Art. 3 Porozumienia EOG — Zasada lojalnej współpracy)

(2023/C 158/05)

W sprawie E-5/22 Christian Maitz przeciwko Liechtensteinische Alters- und Hinterlassenenversicherung, Liechtensteinische Invalidenversicherung i Liechtensteinische Familienausgleichskasse – WNIOSEK złożony do Trybunału przez Książe Sąd Apelacyjny (*Fürstliches Obergericht*) na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości w sprawie wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Trybunał w składzie: Páll Hreinnson (prezes, sędzia sprawozdawca), Bernd Hammermann (sędzia) i Ola Mestad (sędzia *ad hoc*), wydał 24 stycznia 2023 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego obywatele państwa EOG nie muszą zamieszkiwać w państwie EOG, aby przedmiotowe rozporządzenie miało do nich zastosowanie.

Umowa zawarta między państwem EOG a państwem trzecim, której celem jest rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 na to państwo trzecie, nie może narzucać warunku miejsca zamieszkania osób jako odbiegającego od art. 2 ust. 1 i art. 11 tego rozporządzenia.

2. Art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że aby wywołać skutki prawne określone w art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia nie jest konieczne wydanie zaświadczenia wyłącznie w formie dokumentu przenośnego A1.